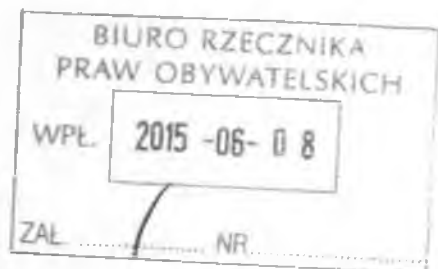

Radom; 02 czerwca 2015 r.

D/P-072/159/2015/5264/5461 ✓

BIURO RZECZNIKA PRAW OBYWATELSKICH
KRAJOWY MECHANIZM PREWENCJI
AL. SOLIDARNOŚCI 77
00-090 WARSZAWA

W odpowiedzi na zalecenia i sprawy przedstawione w pkt. 8, 10, 13c Raportu przedstawicieli Krajowego Mechanizmu Prewencji z wizytacji Aresztu Śledczego w Radomiu dotyczącego stanu przestrzegania praw osób z niepełnosprawnością, przesłanego przy piśmie z dnia 05.05.2015r., oznaczenie KMP.571.5.2015.Mku, uprzejmie informuję, co następuje:

- Ad. 1. W Areszcie Śledczym w Radomiu dokładnie analizuje się dokumentację medyczną i przeprowadza badania osadzonych z czasową bądź trwałą niepełnosprawnością ruchową, celem umieszczenia pacjentów w celach dla nich przeznaczonych.
- Ad. 2. W dziale służby zdrowia szkolenie funkcjonariuszy i pracowników z zakresu praw osób pozbawionych wolności, w szczególności postępowania z osobami z niepełnosprawnością ruchową zostało zaplanowane na czerwiec 2015r.
- Ad. 4. Umieszczanie osadzonych w Izbie Chorych odbywa się zgodnie ze wskazaniami medycznymi, mając również na uwadze niepełnosprawność ruchową. W przypadku braku wolnego miejsca w Izbie Chorych, osadzony z niepełnosprawnością ruchową zostaje zakwaterowany na niskiej kondygnacji budynku, po czym niezwłocznie następuje jego przemieszczenie do cel w Izbie Chorych, w przypadku zwolnienia się miejsca.
- Ad. 5. Podejmowane będą działania mające na celu zwiększenie aktywności społecznej promującej integrację wewnątrz i międzypokoleniową osób starszych i z niepełnosprawnością, pogłębianie wiedzy na temat zmian biologicznych, zdrowotnych, społecznych zachodzących wraz z wiekiem w ramach przygotowania tych osób do starości, istotny udział i zaangażowanie osób starszych w projektach inicjowanych przez osoby młode lub grupy osób w różnym wieku, zorganizowanie spotkania z przedstawicielem PFRON, udział w zajęciach: kołach brydżowych, szachowych.
- Ad. 6. Obecnie trwają prace nad uzupełnieniem Instrukcji Bezpieczeństwa Pożarowego w kwestii ewakuacji osób z niepełnosprawnością w Areszcie Śledczym w Radomiu.
- Ad. 9. W przypadku osadzenia osób niesłyszących i niedosłyszących, służba zdrowia, w myśl

obowiązujących przepisów, zabezpiecza tych pacjentów w aparaty słuchowe i na bieżąco realizuje prośby związane z funkcjonalnością tych aparatów /baterie, kontrole aparatu, konsultacje w pracowni audiometrycznej/. W przypadku takiej konieczności administracja zapewnia dostępność tłumacza polskiego języka migowego.

Ad. 10. W dniu 28.01.2015r. w czasie odprawy w dziale penitencjarnym, kierownik przypomniał o konieczności stosowania formy grzecznościowej w kontaktach z osadzonymi oraz zwrócił uwagę na art. 4 Kodeksu karnego wykonawczego dot. wykonywania kary pozbawienia wolności z poszanowaniem godności ludzkiej. W dniu 13.04.2015r. w dziale penitencjarnym przeprowadzone zostało szkolenie na temat: „Ochrona praw więźniów w prawie międzynarodowym oraz relacje interpersonalne pomiędzy personelem a więźniami”. Także w dziale ochrony przeprowadzane są szkolenia mające na celu pogłębianie oraz utrwalanie posiadanej wiedzy z zakresu etyki zawodowej, w szczególności do prawidłowego zwracania się do osób pozbawionych wolności. Kierownicy w poszczególnych działach na bieżąco przypominają personelowi o konieczności zwracania się do osadzonych zgodnie z przyjętymi normami, w tym z zachowaniem formy grzecznościowej „Pan”.

Ad. 12. Wraz z przypadkami osadzenia w Areszcie Śledczym w Radomiu cudzoziemca, na bieżąco uzupełniane są w celach mieszkalnych informatory dla cudzoziemców.

Ad. 13. Obecnie obowiązujący w Areszcie Śledczym w Radomiu porządek wewnętrzny uwzględnia udzielanie widzeń w dni ustawowo wolne od pracy.

Ad. 14. Wychowawcy na bieżąco informują osadzonych o możliwości korzystania przez nich ze stanowiska komputerowego z BIP.

Ad. 15. Konwojowanie osadzonych poza teren Aresztu Śledczego w Radomiu w ubraniu skarbowym podyktowane jest tylko i wyłącznie względami bezpieczeństwa konwoju.

Ad. 16. Administracja Aresztu Śledczego w Radomiu w zakresie wykonywania badań lekarskich z udziałem funkcjonariusza stosuje przepisy Ustawy z dnia 6 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny wykonawczy.

Odnosnie spraw przedstawionych w punktach 3, 7, 8, 11, będących zaleceniami oraz w punktach 8, 10 i 13 c, stanowiących część opisową Raportu informuję, co następuje:

1. W oddziale II i izby chorych zostaną przewieszane skrzynki na korespondencję do organów międzynarodowych oraz spraw penitencjarnych tak, aby dolna krawędź była na wysokości 120 cm od podłogi oraz aparaty telefoniczne tak, że najwyżej umieszczony przycisk telefonu samoinkasującego nie będzie znajdował się na wysokości większej niż 120 cm.

2. Stanowisko komputera (laptopa) z dostępem do BIP-u, w przypadku zgłoszenia przez osadzonego z niepełnosprawnością ruchową będzie udostępnione w miejscu, do którego będzie on miał łatwy dostęp.

3. W miarę możliwości technicznych oraz ewentualnie pozyskanych celowych środków finansowych postaramy się dostosować wysokość progów oraz szerokość drzwi

w ciągach komunikacyjnych do kompleksu sal widzeń oraz pomieszczeń, w których przebywają osoby poruszające się na wózkach. Aktualnie szerokość w świetle ościeżnic wynosi 80 cm.

4. W oddziale II znajdują się dwie cele mieszkalne nr 63 i 64, które zostały wyznaczone na potrzeby osób z niepełnosprawnością:

- zostały wymienione łóżka na więzienne - takie, aby ich wysokość była w granicach 45 – 55 cm,
- wymienione zostały materace na tych łóżkach,
- jesteśmy w trakcie zakupu, a następnie będziemy montować zasłonki tak, aby osadzonym zapewnić intymność podczas korzystania z toalety,
- podjęto rozmowy z producentem okien PCV (które są zamontowane w tych celach), aby zaproponował rozwiązanie techniczne, które pozwalałoby osobie poruszającej się na wózku samodzielnie otwierać i zamykać okno,
- rozpoczęliśmy prace mające na celu dostosowanie wysokości muszli klozetowych do wymaganej wielkości oraz odpowiednich odległości poręczy od osi muszli,
- jesteśmy w trakcie zakupu baterii z przedłużoną dźwignią, które następnie będą zamontowane zamiast dotychczasowych,

5. W oddziale II znajduje się również jednoosobowa łazienka, która przeznaczona jest wyłącznie dla osób z niepełnosprawnością:

- wysokość muszli klozetowej będzie dostosowana do wymaganej oraz będą zachowane odpowiednie odległości poręczy od osi muszli,
- obniżone zostało krzesło pod prysznicem z dotychczasowych 52 cm do zgodnych z odpowiednimi przepisami 45 – 50 cm oraz poręczę,

6. Izby chorych:

- zostaną zamontowane drugie lusterka, aby ich wysokość była właściwa dla osób poruszających się na wózkach,
- rozwiązany zostanie problem 9 cm progu przy prysznicu w pomieszczeniu nr 110,
- uzupełnione zostaną poręczę przy miskach klozetowych, tam gdzie ich nie ma,
- wymienione zostaną kółka przy łóżkach szpitalnych,

7. Zjazd na plac spacerowy z izby chorych:

- rozwiązany zostanie problem zbyt wysokiego progu przy drzwiach prowadzących do zjazdu na plac spacerowy.

Jednocześnie informuję, że w oddziale II (gdzie dwie cele mieszkalne nr 63 i 64 zostały przeznaczone na potrzeby osób z niepełnosprawnością) przez ostatnie kilka lat nie było osadzonego poruszającego się na wózku. Wózki inwalidzkie, które na wyposażeniu posiada służba zdrowia są szerokości 72 cm, w związku z tym swobodnie mogą poruszać się, ponieważ minimalna szerokość drzwi wynosi 80 cm.

Zatrudnienie osadzonych w Areszcie Śledczym w Radomiu odbywa się na zasadach określonych w Zarządzeniu Dyrektora Aresztu nr 77/2014 w sprawie zasad zatrudniania tymczasowo aresztowanych, skazanych i ukaranych przy pracach porządkowych oraz pomocniczych, zasad kierowania do zatrudnienia odpłatnego oraz wykonywania na rzecz pozawięziennych podmiotów zatrudniających. Każdy z osadzonych ma możliwość starania się o podjęcie zatrudnienia. Osadzony zainteresowany podjęciem pracy składa prośbę, która jest następnie opiniowana przez poszczególne działy. Po pozytywnym rozpatrzeniu prośby osadzony jest kierowany na badania do lekarza medycyny pracy, który stwierdza zdolność do wykonywania pracy na danym stanowisku. Obecnie brak jest zgłoszeń dotyczących chęci zatrudnienia przez osadzonych z niepełnosprawnością.

Kursy zawodowe organizowane przez Areszt Śledczy w Radomiu są dostępne dla wszystkich osadzonych, również osób z niepełnosprawnością. W przypadku organizowania takich kursów wychowawcy na bieżąco informują osadzonych o możliwości skorzystania z kursu. Osoby z niepełnosprawnością nie są w tym względzie dyskryminowane.

Skazany przebywa w Areszcie Śledczym w Radomiu zgodnie z jego miejscem zamieszkania, tj. Radom oraz miejscem zamieszkania jego matki, z którą utrzymuje kontakt, także Radom. Ze strony działu penitencyjnego nie były podejmowane żadne działania w kierunku przetransportowania skazanego do innej jednostki penitencjarnej. W tutejszym Areszcie ma zapewnioną właściwą opiekę wychowawczą oraz psychologiczną. Umieszczony jest w Izbie Chorych, a posiadanej dokumentacji medycznej ww. nie wynika, by pacjent miał być transportowany do oddziału szpitalnego Aresztu Śledczego w Krakowie. W chwili obecnej nie ma też takich wskazań medycznych, osadzony czuje się dobrze.

Z poważaniem

Wykonano w 3 egz.

1 egz. Adresat

2 egz. Zespół Kontroli

Centralny Zarząd Służby Więziennej

dot. pisma ZK- 0912 – 12/15/185 z dnia 12.05.2015r.

-do wiadomości

3 egz. A/a + pismo + załączniki

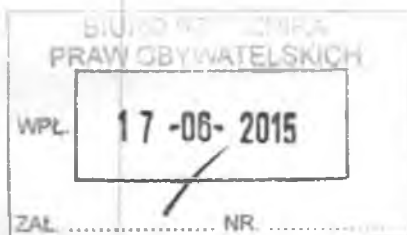
mk

Z upoważnienia DYREKTORA
Aresztu Śledczego w Radomiu
ZASTĘPCA DYREKTORA
ppłk mgr Paweł Luberski

Warszawa, dnia 8 czerwca 2015 r.

L.dz. OI/D-096-18-1649

Do sprawy KMP.571. 5.2015.MKu

Pani
Justyna Róża Lewandowska
Dyrektor Zespołu
Krajowy Mechanizm Prewencji

Biuro Rzecznika Praw Obywatelskich
Al. Solidarności 77
00-960 Warszawa

Uprzejmie informuję, że z dużą uwagą zapoznałam się z Raportem Krajowego Mechanizmu Prewencji z wizytacji Aresztu Śledczego w Radomiu dotyczącej stanu przestrzegania praw osób z niepełnosprawnością. Z treścią Raportu zostali również zapoznani funkcjonariusze i pracownicy okręgowego inspektoratu.

Tak, jak już informowałam w poprzednich pismach, stanowiących odpowiedź na raporty powizytacyjne, sprawy związane z powyższą problematyką pozostają w stałym w kręgu zainteresowania, tak mojego, jak i merytorycznych specjalistów inspektoratu.

Dyrektorzy jednostek organizacyjnych okręgu warszawskiego zostali zobowiązani do podejmowania działań mających na celu niwelowanie mankamentów utrudniających przemieszczanie się osób z niepełnosprawnością fizyczną. Zakres prowadzonych prac uzależniony jest od środków finansowych, jakimi dysponuje

dyrektor. Niektóre z zaleceń KMP są możliwe do realizacji bez ponoszenia kosztów finansowych i te będą realizowane na bieżąco.

Dyrektorzy jednostek podstawowych zostali zobowiązani w ubiegłym, jak i w bieżącym, roku do prowadzenia dla funkcjonariuszy i pracowników mających bezpośredni kontakt z osadzonymi szkoleń z zakresu praw osób pozbawionych wolności oraz dotyczących postępowania z osobami z niepełnosprawnością. Szkoleniami tymi zalecono objąć także osadzonych przebywających w jednostce, zwracając szczególną uwagę na kształtowanie właściwej postawy prospołecznej i naukę tolerancji na odmienność. Kierownictwu jednostek polecono skorzystanie, przy przygotowaniu i przeprowadzeniu szkolenia, z podręcznika Judy Cohen „*Praktyczny poradnik savoir –vivre wobec osób niepełnosprawnych*”, który jest rekomendowany przez Pełnomocnika Rządu ds. Osób Niepełnosprawnych

Ustosunkowując się do rekomendacji kierowanej do dyrektora okręgowego, a dotyczącej przeznaczenia środków finansowych na realizację zaleceń dotyczących modernizacji, uzupełnienia wyposażenia, tłumaczeń dla cudzoziemców oraz szkoleń personelu uprzejmie informuję, że plan finansowy dla Aresztu Śledczego w Radomiu w zakresie pozapłacowych wydatków bieżących w 2015 roku wynosi 5.226.137 zł. W 2014 roku wynosił on 5.664.680 zł. i uwzględniał środki finansowe m.in. na modernizację infrastruktury i szkolenia funkcjonariuszy.

Wyjaśnić w tym miejscu należy, że Okręgowy Inspektorat Służby Więziennej w Warszawie nie dysponuje rezerwą na realizację zadań i musi uwzględniać potrzeby finansowe w zakresie wydatków bieżących wszystkich jednostek podległych. Dyrektor jednostki, przy bardzo ograniczonych środkach na wydatki bieżące, musi w pierwszej kolejności zapewnić ciągłość dostaw żywności, ogrzewania, energii elektrycznej, gazu, odprowadzanie ścieków. Środki na ten cel, mimo zwiększenia planu wydatków w roku bieżącym, są nadal niewystarczające.

Uwzględniając jednakże postulaty Krajowego Mechanizmu Prewencji Okręgowy Inspektorat Służby Więziennej w Warszawie przeznaczy kwotę 13.000 zł. na realizację części zaleceń. Te zalecenia, których nie uda się zrealizować w bieżącym roku – o ile sytuacja finansowa Służby Więziennej na to pozwoli –

będą kontynuowane w kolejnych latach. Istotnym problemem pozostaje jednak dostosowanie w Areszcie Śledczym w Radomiu wejść i przejść do szerokości co najmniej 90 cm. W tym zakresie konieczna jest ekspertyza budowlana oraz oszacowanie kosztów przebudowy i zakupu drzwi więziennych, co wiąże się oczywiście z dodatkowymi, wysokimi nakładami finansowymi.

W kwestii zakupu samochodów do transportu osadzonych wyjaśniam, że zgodnie z par. 55 zarządzenia nr 59/2010 Dyrektora Generalnego Służby Więziennej z dnia 1 września 2010 roku w sprawie gospodarowania środkami transportu w jednostkach Służby Więziennej zaopatrzenie jednostek organizacyjnych SW w pojazdy prowadzone jest przez Centralny Zarząd Służby Więziennej. Pojazdy służbowe znajdujące się w dyspozycji naszej Służby spełniają wymogi techniczne określone w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych, Obrony Narodowej, Finansów oraz Sprawiedliwości z dnia 17 października 2014 roku w sprawie warunków technicznych pojazdów specjalnych i używanych do celów specjalnych Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Kontroli Skarbowej, Służby Celnej, Służby Więziennej i Straży Pożarnej.

Doceniając wagę spostrzeżeń Krajowego Mechanizmu Prewencji uprzejmie informuję, że są one przedmiotem stałego monitoringu tutejszego inspektoratu

DYREKTOR OKRĘGOWY
Służby Więziennej w Warszawie
plk Anna Osowska-Rembecka

Wyk. w 3 egz.

1. Adresat
2. CZSW – Zespół Kontroli dot. sprawy nr ZK-0912- 12/15/185
3. a/a (gb)

BIURO
RZECZNIKA PRAW OBYWATELSKICH

Warszawa, 2015 -07- 27

Krajowy Mechanizm Prewencji

KMP.571.5.2015.MKu

Pan
ppłk Sławomir Grzyb
Dyrektor Aresztu Śledczego
ul. Wolanowska 120
26-600 Radom

Uprzejmie dziękuję za nadesłanie odpowiedzi z dnia 2 czerwca 2015 r. (D/P-072/189/2015/5264/5461) i ustosunkowanie się do zaleceń zawartych w Raporcie przedstawicieli Krajowego Mechanizmu Prewencji z wizytacji podległej Panu jednostki. Jednocześnie pragnę ustosunkować się do kilku kwestii.

W swojej odpowiedzi wskazał Pan, iż w areszcie śledczym dokładnie analizuje się dokumentację medyczną i przeprowadza badania osadzonych z czasową lub trwałą niepełnosprawnością ruchową, celem umieszczenia pacjentów w celach dla nich przeznaczonych. Uprzejmie wyjaśniam, iż wizytujący nie wskazywali na brak dokładnej analizy wyżej wymienionej dokumentacji, czy przeprowadzania badań. Wydane zalecenie dotyczyło umieszczania osób z niepełnosprawnością ruchową w celach dla nich przeznaczonych. Jak bowiem ustalono, podczas oglądu jednostki, osoba z niepełnosprawnością ruchową przebywała w zwykłej celi mieszkalnej, przeznaczonej dla osadzonych pracujących (nr 105).

Nadto, jak wynika z otrzymanego pisma, w jednostce praktykowane jest umieszczanie osób z niepełnosprawnością ruchową w izbach chorych. Stwierdził Pan bowiem, iż „*umieszczanie osadzonych w Izbie Chorych odbywa się zgodnie ze wskazaniem medycznymi, mając również na uwadze niepełnosprawność ruchową. W przypadku braku wolnego miejsca w Izbie Chorych, osadzony z niepełnosprawnością ruchową zostaje zakwaterowany na niskiej kondygnacji budynku, po czym niezwłocznie następuje jego przemieszczenie do cel w Izbie Chorych, w przypadku zwolnienia się miejsca*” oraz „*w oddziale II (gdzie dwie cele mieszkalne nr 63 i 64 zostały przeznaczone na potrzeby osób z niepełnosprawnością) przez ostatnie kilka lat nie było osadzonego poruszającego się na wózku*”. Umieszczanie osadzonych w izbach chorych wyłącznie ze względu

na ich niepełnosprawność budzi sprzeciw przedstawicieli Mechanizmu. Nie każda bowiem niepełnosprawność ruchowa wymaga stałego nadzoru medycznego. Dodatkowo, zdaniem wizytujących warunki w celach dla osób z niepełnosprawnością ruchową nie powinny przypominać tych w izbach chorych i swoim wyposażeniem odbiegać od wyposażenia zwykłej celi mieszkalnej. Ponadto, przedstawiciele KMP uznają wykorzystywanie takich miejsc do celów kwaterunkowych za zdecydowanie niezgodne z ich pierwotnym i jedynym zarazem przeznaczeniem. Praktyka ta stanowi również pogwałcenie woli prawodawcy, który przewidując stworzenie izb chorych, kierował się potrzebą zapewnienia osadzonemu realizacji prawa do właściwej opieki zdrowotnej, wynikającego z art. 102 pkt 1 kkw.

Również Pana stanowisko dotyczące odzieży skarbowej podczas konwoju do pozawięziennych placówek zdrowia budzi zastrzeżenia przedstawicieli Mechanizmu. Jak wynika bowiem z udzielonej odpowiedzi, w areszcie jako zasadę przyjmuje się konwojowanie osadzonych do wymienionych jednostek w ubraniu skarbowym, ze względów bezpieczeństwa. Praktyka ta nie ma uzasadnienia w obowiązującym porządku prawnym i stanowi naruszenie art. 111 § 2 k.k.w., w którym jako regułę przyjęto korzystanie przez skazanych i tymczasowo aresztowanych z własnej odzieży, bielizny i obuwia. W świetle powołanego przepisu przebieranie osadzonych w odzież skarbową dopuszczalne jest tylko na zasadzie wyjatku od reguły.

Na podstawie art. 13 ust.1 pkt 2 ustawy z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich (tekst jednolity Dz.U. z 2014 r., poz. 1648), zwracam się z uprzejmą prośbą o odniesienie się do przedstawionych kwestii.

mgr Marcin Kusy
Specjalista

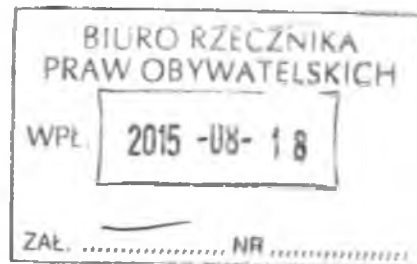
zamieszkania jego matki, z którą utrzymuje kontakt, także Radom. Ze strony działu penitencjarnego nie były podejmowane żadne działania w kierunku przetransportowania skazanego do innej jednostki penitencjarnej. W tutejszym Areszcie ma zapewnioną właściwą opiekę wychowawczą oraz psychologiczną. Umieszczony jest w Izbie Chorych, z a posiadanej dokumentacji medycznej ww. nie wynika by pacjent miał być transportowany do oddziału szpitalnego Aresztu śledczego w Krakowie. W chwili obecnej nie ma też takich wskazań medycznych. Osadzony czuje się dobrze”.

Biorąc powyższe pod uwagę, zwracam się z prośbą do Pani Dyrektor o wyjaśnienie wskazanej rozbieżności, zweryfikowanie informacji o właściwej opiece nad skazanym, biorąc pod uwagę wymienione wyżej opinie z akt osadzonego oraz poinformowanie Rzecznika Praw Obywatelskich o dokonanych ustaleniach i Pani stanowisku.

mgr Marcin Kusy

Specjalista

RADOM, ...12...SIERPANIA 2015R.

DIP-0721 z B/15/5461

**PAN MGR MARCIN KUSY
SPECJALISTA
BIURO RZECZNIKA PRAW OBYWATELSKICH
KRAJOWY MECHANIZM PREWENCJI
AL. SOLIDARNOŚCI 77
00-090 WARSZAWA**

W odpowiedzi na pismo z dnia 27 lipca 2015r., oznaczenie KMP.571.5.2015.MKu, informuję, że w Areszcie Śledczym w Radomiu znajdują się dwie cele przeznaczone dla osób z niepełnosprawnością ruchową. Sposób wyposażenia tych cel jest przystosowany do ułatwienia osadzonym wykonywanie czynności dnia codziennego, posiadają specjalne uchwyty, jest odpowiednia wysokość umywalek, ciepła, bieżąca woda. Takie wyposażenie nie ma na celu przypominanie osobom z niepełnosprawnością o ich „ułomnościach”, lecz ułatwiać im odbywanie kary. W czasie przebywania w Areszcie zwiększonej liczby osób niepełnosprawnych muszą oni być rozmieszczani w normalnie wyposażonych celach mieszkalnych, a niektórzy osadzeni mający dodatkowe schorzenia, jak np. padaczka, stany po udarze, bądź z chorobą niedokrwinną, czy wysokim nadciśnieniem tętniczym są umieszczani w izbie chorych, gdyż mogą wymagać szybkiej pomocy lekarsko-pielęgniarskiej.

W kwestii konwojowania osadzonych do pozawięziennych placówek służby zdrowia, powoływany art. 111§2 kkw stanowi o tym, że skazany korzysta z własnej odzieży w czasie przeprowadzania czynności procesowych i transportowania /czyli przewożenia z jednej jednostki penitencjarnej do drugiej/. Osadzeni transportowani z tutejszego Aresztu w trakcie ich przewożenia korzystają ze swojej prywatnej odzieży. Natomiast osadzeni udający się do pozawięziennych placówek służby zdrowia w związku z tym, iż opuszczają pojazd konwojowy, poruszają się pomiędzy osobami „cywilnymi” w miejscach, które często nie są rozpoznane, a bardzo często też badanie jest przeprowadzane bez obecności funkcjonariusza, co stwarza dogodne warunki do podjęcia próby ucieczki lub stworzenia innego zagrożenia, konwojowani są w odzieży skarbowej, gdyż przemawiają za tym względy bezpieczeństwa.

Wykonano w 2 egz:

1 egz. Adresat

2 egz. A/a + pismo + załączniki

mk

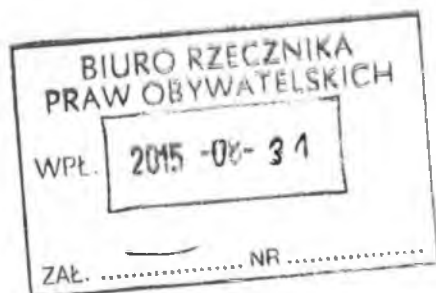
Z upoważnienia Dyrektora
Aresztu Śledczego w Radomiu
ZASTĘPCA DYREKTORA
mjr Wiesław Ambryszewski

Okręgowy Inspektorat Służby Więziennej w Warszawie
02-520 Warszawa ul. Wiśniowa 50
e-mail: oisw.warszawa@sw.gov.pl fax. 226408024 tel. 226408251
aktualne informacje o jednostce dostępne w Ogólnopolskim Portalu Służby Więziennej: www.sw.gov.pl
i na fanpage'u: www.facebook.com/OISWWARSZAWA

Warszawa, dnia 21 sierpnia 2015r.

OI/P – 731/9/15/2587

**Biuro
Rzecznika Praw Obywatelskich**

Krajowy Mechanizm Prewencji

W odpowiedzi na pismo z dnia 27.07.2015r. nr KMP.571.5.2015.MKu,
dotyczące skaz. wyjaśniam, co następuje:

skaz. został przyjęty do Aresztu Śledczego w Radomiu w dniu 18.09.2013 r. W związku z dwoma opiniami o stanie zdrowia skazanego wystawionymi w dniu 24.09.2013 r. i 01.07.2014 r., sporządzonymi na podstawie badania lekarskiego, w tym lekarzy specjalistów: psychiatry i neurologa oraz w na podstawie opinii sądowo-psychiatrycznej z dnia 10.07.2013r. biegłych psychiatrów:

osadzonemu dwukrotnie udzielono przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności, tj. w terminach 26.09.2013 r. - 14.05.2014 r. i 07.07.2014 r. - 23.02.2015 r.

Obecnie wobec osadzonego toczą się czynności procesowe w Sądzie Rejonowym w Radomiu, gdzie skazany występuje jako oskarżony.

Skazany od dnia przyjęcia do ww. jednostki, jest objęty wzmożoną opieką wychowawczą, pomocą psychologiczną oraz zwiększonym

nadzorem ochronnym, tak jak przewiduje to Instrukcja nr 16/10 Dyrektora Generalnego Służby Więziennej z dnia 13 sierpnia 2010r. w sprawie zapobiegania samobójstwom osób pozbawionych wolności. Umieszczony jest w izbie chorych, co znacznie ułatwia monitorowanie stanu zdrowia skazanego przez personel medyczny. Podjęcie takiej decyzji w sprawie zakwaterowania podyktowane jest opinią sądowno-psychiatryczną, z której wynika, że u rozpoznano cyt. „organiczne pourazowe zaburzenia osobowości z regresem funkcji poznawczych i intelektu” oraz, że „pobyt w zakładzie karnym stanowić będzie poważne niebezpieczeństwo dla jego zdrowia i życia” , a także, że cyt.” zagrożenie dla życia lub zdrowia skazanego w trakcie odbywania kary w zakładzie karnym z oddziałem szpitalnym na pewno nie będzie większe niż teraz, gdy jest na wolności”.

W przytoczonej opinii nie zawarto wniosku dotyczącego szpitalnego leczenia psychiatrycznego ww. skazanego. Mając jednak na uwadze poprawienie jego bezpieczeństwa osobistego podczas pobytu w warunkach izolacji więziennej oraz ograniczenie wystąpienia ewentualnych urazów, a także wskazaną już wcześniej możliwość stałego monitorowania stanu zdrowia, umieszczono w izbie chorych, jako miejscu odpowiadającym powyższym warunkom.

W wyniku konsultacji psychiatrycznej mającej miejsce w dniu 06.08.2015r., lekarz konsultant nie stwierdził wskazań do leczenia szpitalnego, a konieczność obserwacji w ośrodku diagnostycznym. Na tej podstawie psycholog aresztu w dniu 18.08.2015r. skierował wniosek do ośrodka diagnostycznego, znajdującego się w Areszcie Śledczym Warszawa – Białołęka, celem przeprowadzenia badań psychologicznych, określających wskazania i zalecenia dotyczące dalszego oddziaływania wobec skazanego

Obecnie skazany oczekuje na wyznaczenie terminu przyjęcia do ośrodka diagnostycznego.

Ponadto wyjaśniam, że kierownik podmiotu leczniczego Aresztu Śledczego w Radomiu oświadczyła, że nie potrafi odnieść się do stwierdzenia

„pielęgniarka aresztu poinformowała również, iż oczekuje na przetransportowanie do Aresztu Śledczego w Krakowie, w którym znajduje się oddział szpitalny”, gdyż żadna z pielęgniarek nie posiadała takiej wiedzy. Poza tym osadzeni przebywający w jednostkach okręgu warszawskiego, wymagający szpitalnego leczenia psychiatrycznego, kierowani są do Oddziału Psychiatrii Sądowej Szpitala Aresztu Śledczego Warszawa-Mokotów.

Wyjaśnienia dyrektora Aresztu Śledczego w Radomiu na wątpliwości zgłoszone przez Krajowy Mechanizm Prewencji w odniesieniu do należy uznać za mało wnikliwe. Tutejszy inspektorat będzie monitorował działania podejmowane wobec ww. skazanego. Dodatkowo przypadek ten zostanie przedstawiony i omówiony na najbliższej odprawie specjalistów służby penitencjarnej z kierownikami działów penitencjarnych jednostek podstawowych.

DYREKTOR OKRĘGOWY
Służby Więziennej w Warszawie
plk Anna Osowska-Rembecka

Wykonano w 2 egz.
1 egz. adresat
2 egz. a/a
SZ

BIURO
RZECZNIKA PRAW OBYWATELSKICH

Warszawa, 2016-01-05

Krajowy Mechanizm Prewencji

KMP.571.5.2015.MKu

Pani
plk Anna Osowska-Rembecka
Dyrektor Okręgowy
Służby Więziennej
ul. Wiśniowa 50
02-520 Warszawa

Przedstawiciele Krajowego Mechanizmu Prewencji, w dniach 24-25 luty 2015 r., przeprowadzili wizytację Aresztu Śledczego w Radomiu. Treść Raportu powizytacyjnego została przesłana Pani Dyrektor w dniu 5 maja 2015 r. W tym miejscu uprzejmie dziękuję za odniesienie się do zaleceń powizytacyjnych, wydanych Pani Dyrektor.

Jednym z zaleceń powizytacyjnych przedstawicieli KMP było „umożliwienie osadzonemu korzystania z własnej odzieży podczas konwojowania poza teren jednostki”. W prowadzonej z dyrektorem Aresztu polemice w tym przedmiocie, stwierdził on iż „art. 111 § 2 kkw stanowi o tym, że skazany korzysta z własnej odzieży w czasie przeprowadzania czynności procesowych i transportowania /czyli przewożenia z jednej jednostki penitencjarnej do drugiej/. Osadzeni transportowani z tutejszego Aresztu w trakcie ich przewożenia korzystają ze swojej prywatnej odzieży. Natomiast osadzeni udający się do pozawięziennych placówek służby zdrowia w związku z tym, iż opuszczają pojazd konwojowy, poruszają się pomiędzy osobami „cywilnymi” w miejscach, które często nie są rozpoznane, a bardzo często też badanie jest przeprowadzane bez obecności funkcjonariusza, co stwarza dogodne warunki do podjęcia próby ucieczki lub stworzenia innego zagrożenia, konwojowani w odzieży skarbowej, gdyż przemawiają za tym względy bezpieczeństwa” (pismo nr D/P-072-208-15-5461 z dnia 12 sierpnia 2015 r.).

W ocenie przedstawicieli KMP praktyka ta stoi jednak w sprzeczności z zapisem art. 111 § 2 k.k.w., zgodnie z którymi w czasie przeprowadzania czynności procesowych, transportowania oraz w innych uzasadnionych wypadkach skazany i tymczasowo aresztowany korzysta z własnej odzieży, bielizny i obuwia, chyba że są one nieodpowiednie ze względu na porę roku lub zniszczone albo jeżeli przemawiają przeciwko temu względy bezpieczeństwa. W świetle powołanych przepisów przebieranie osadzonych w odzież

skarbową dopuszczalne jest tylko na zasadzie wyjątku od reguły, którą jest korzystanie z odzieży własnej. Nieobwarowany żadnymi dodatkowymi przesłankami bezwzględny wymóg używania odzieży skarbowej podczas wizyt w miejscach publicznych niezwiązanych z wymiarem sprawiedliwości prowadzi do stygmatyzacji osadzonych, niemającej rzeczywistego uzasadnienia. Prawo osadzonego do założenia własnego ubrania lub innego nierzucającego się w oczy stroju w czasie pobytu poza terenem miejsca pozbawienia wolności zostało sformułowane m.in. we Wzorcowych Regułach Minimalnych Postępowania z Więźniami, zatwierdzonych przez Radę Społeczną ONZ rezolucjami 633C [XXIV] z dnia 31 lipca 1957 r. i 2076 [LXII] z dnia 13 maja 1977 r. (reguła 17) oraz Europejskich Regułach Więziennych, przyjętych w formie zalecenia nr [2006]2 Komitetu Rady Europy z dnia 11 stycznia 2006 r. (reguła 20). Dlatego też przedstawiciele Krajowego Mechanizmu Prewencji zalecają umożliwienie osadzonym korzystania z własnej odzieży podczas konwojowania poza teren jednostki, a przebieranie w odzież skarbową stosować tylko w uzasadnionych konkretnymi okolicznościami przypadkach indywidualnych.

Dodatkowo uprzejmie wyjaśniam, iż w kwestii praktyki rozmieszczania osób z niepełnosprawnością, wyjaśnienie dyrektora Aresztu udzielone w wyżej wymienionym piśmie, jest sprzeczne z sytuacją zastaną przez wizytujących podczas dokonywania czynności. Jak przedstawiono w raporcie powizytacyjnym, osoba z niepełnosprawnością ruchową przebywała w zwykłej celi mieszkalnej, przeznaczonej dla osadzonych pracujących, podczas gdy cele wyznaczone do osadzania w nich osób z niepełnosprawnością były puste. W związku z powyższym podtrzymujemy wydane zalecenie dotyczące umieszczania osób z niepełnosprawnością ruchową w celach dla nich przeznaczonych.

Na podstawie art. 13 ust.1 pkt 2 ustawy z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich (tekst jednolity Dz.U. z 2014 r., poz. 1648), zwracam się z uprzejmą prośbą o odniesienie się do przedstawionych kwestii.

mgr Marcin Kusy

Specjalista

RPW/22370/2016 P
Data: 2016-04-12

Okręgowy Inspektorat Służby Więziennej w Warszawie
02-520 Warszawa ul. Wiśniowa 50
e-mail: oisw.warszawa@sw.gov.pl fax. 226408024 tel. 226408251
aktualne informacje o jednostce dostępne w Ogólnopolskim Portalu Służby Więziennej: www.sw.gov.pl
i na fanpage'u: www.facebook.com/OISWWARSZAWA

Warszawa, dnia 16 marca 2016 roku.

OI/D- 096/8/70

BIURO RZECZNIKA PRAW OBYWATELSKICH	
WPL.	2016 -04- 12
ZAL.	NR

Pan
Marcin Kusy
specjalista
w Krajowym Mechanizmie Prewencji
Biuro Rzecznika Praw Obywatelskich
al. Solidarności 77
00-960 Warszawa

Odpowiadając na pismo KMP.571.5.2015.Mku z dnia 5 stycznia 2016 r. w sprawie odpowiedzi udzielonej przez dyrektora Aresztu Śledczego w Radomiu na zalecenia wynikające z wizytacji ww. jednostki w odniesieniu do „umożliwienia osadzonym korzystania z własnej odzieży podczas konwojowania poza teren jednostki” informuję, że dyrektor aresztu podejmuje decyzję w tym zakresie mając na uwadze przede wszystkim zapewnienie bezpieczeństwa tak osadzonym, jak i funkcjonariuszom wchodzącym w skład konwoju, a także osobom postronnym. Zatem decyzje w tej materii podejmowane są wyłącznie w uzasadnionych przypadkach, każdorazowo poprzedzanych stosowną analizą.

Odnosząc się do kwestii związanej z niewłaściwym rozmieszczeniem osoby z niepełnosprawnością to ustalono, że sytuacja, którą zespół wizytacyjny zastał w areszcie, miała charakter incydentalny. Osoby z niepełnosprawnością fizyczną są kwaterowane w celach dla nich przeznaczonych.

Nadmieniam, że funkcjonariusze tutejszego inspektoratu podczas czynności kontrolnych, wizytując m. in. miejsca pobytu osadzonych, zwracają uwagę na sposób ich zakwaterowania, jak również warunki bytowe, czy przystosowanie cel mieszkalnych do potrzeb osób z niepełnosprawnością fizyczną. Wszelkie uwagi w tym zakresie zgłaszane są na bieżąco kierownictwu jednostki.

Przepraszam za zwłokę w udzieleniu odpowiedzi, która spowodowana była przejściowymi trudnościami organizacyjnymi.

Wykonano w 2 egz.
1 adresat
2 a/a

Z up. Dyrektora Okręgowego
Służby Więziennej w Warszawie
pptk Grażyna Bartosińska
Zastępca Dyrektora